

ע"פ 7997/15 - מימון ג'ואמיס נגד מדינת ישראל, רותם חיים, דניאל לוי

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7997/15

ע"פ 8387/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט מ' מזוז

המערער בע"פ 7997/15: עימאד פאהום

המערער בע"פ 8387/15: מימון ג'ואמיס

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. רותם חיים
3. דניאל לוי

ערעורים על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת בתפ"ח 11-13-51472-11 מיום 22.10.2015, שניתן על-ידי כבוד הנשיא ד"ר א' אברהם, סגן הנשיא ב' ארבל והשופט י' אברהם

תאריך הישיבה: ט"ו באלול התשע"ז (6.9.2017)

בשם המערער בע"פ 7997/15: עו"ד תמי אולמן

בשם המערער בע"פ 8387/15: עו"ד מוחמד נעאמנה

פסק-דין

*

השופט נ' סולברג:

1. ערעורים על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת (הנשיא ד"ר א' אברהם, סגן הנשיא ב' ארבל והשופט י' אברהם) בתפ"ח 51472-11-13 מיום 22.10.2015, בגדרו נגזר על המערער בע"פ 7997/15 (להלן: עימאד) עונש של 11 שנות מאסר בפועל ו-22 חודשי מאסר על-תנאי, ועל המערער בע"פ 8387/15 (להלן: מימון) נגזר עונש של 13 שנות מאסר בפועל ושנתיים מאסר על-תנאי. השניים חוייבו גם לשלם פיצויים לשני קרבנות העבירות.

רקע ועיקרי כתב האישום

2. במועד שאינו ידוע, עובר ליום 31.10.2013, קשרו עימאד ומימון קשר יחד עם אדם נוסף (להלן: עלי) לשדוד שני סוחר תכשיטים (המשיב 2 (להלן: רותם) והמשיב 3 (להלן: לוי)), שעתידים היו להגיע ולסחור במרכולתם בעיר נצרת. ביום 31.10.13 הגיעו רותם ולוי לנצרת, ולאחר שסיימו את עסקיהם בעיר, נסעו במכוניתם לכיוון עפולה. בתא המטען של המכונית הניחו שני תיקים, ובהם מאות תכשיטי זהב בשווי כולל של כ-750,000 ₪. באותה שעה, נסעו המערערים ועלי בשתי מכוניות, ניהלו ביניהם קשר טלפוני רציף, כשהם עוקבים אחר מסלול נסיעתם של רותם ולוי. סמוך לשעה 14:50, התנגשו עימאד ומימון באמצעות מכוניותיהם, במכונית של רותם ולוי, וכך גרמו להם לעצור את המכונית בשולי הכביש. עימאד ומימון עצרו אף הם בשול הדרך, וירדו ממכוניתם כשפניהם מכוסות בכובעי גרב וידיהם אוחזות באקדחים. מימון ניגש לרותם, שישב במכוניתו, ומבלי אומר ודברים ירה לעברו מספר יריות מטווח קצר. שניים מהכדורים פגעו בבטנו ובמפשעתו של רותם. בו בזמן, ניגש עימאד לעבר לוי, כיוון לעברו את האקדח, ויחד עם מימון דרשו השניים בצעקות לקבל מרותם ומלוי את התיקים עם התכשיטים. רותם הפצוע התחנן על חייו, כשהשניים דרשו ממנו באיומי אקדח שיפתח את תא המטען. רותם, בליווי מימון, ניגש לפתוח את תא המטען, ומיד לאחר מכן נשכב בצד הדרך באפיסת כוחות. עימאד המשיך באותה עת לאיים באקדחו על לוי לבל ימלט, יזעיק עזרה, או יתנגד לשוד. מימון ועימאד נטלו מתא המטען את שני תיקי התכשיטים, ותיקים נוספים. טרם עזיבתם את המקום, ניגש מימון לעברו של רותם ששכב בצד הדרך וכיוון לעברו את האקדח פעם נוספת. רותם סוכך על פניו בידיו, צעק "אל תירה, אל תירה", וסימן למימון שייקח את התיק וילך. מימון ועימאד עזבו את המקום, ונסעו לנקודת המפגש עם עלי, עמו עמדו כאמור בקשר טלפוני רציף. לאחר חברתם, הכניסו השלושה את שללם לתיק אחד, שאותו הסתירו יחד עם מספר כובעי גרב ואקדח, בדירה בנצרת, השייכת למשפחתו של עימאד (להלן: הדירה). עימאד עלה לגג הדירה ושם שרף פרטי לבוש, מסמכים, שיקים, ופריטים נוספים מן השלל. באותו ערב הגיעו שוטרים לדירה, בה שהה באותה עת אחיו של עימאד. הלה הודיע לעימאד על הגעת השוטרים, עימאד אמר לו שבדירה יש אקדח וזהב, וביקש ממנו לפעול על מנת למנוע מן השוטרים לאתרם.

3. בדיון שנערך לפנינו ביום 6.9.2017, הודיע עלי, בהמלצתנו, שהוא אינו עומד על ערעורו, ומשכך ניתן פסק דין

בעניינו בע"פ 8322/15. הדיון להלן מתמקד אפוא בערעוריהם של עימאד ומימון בלבד.

4. ביום 5.5.2016 הודו עימאד ומימון לפני בית המשפט המחוזי בעובדות כתב האישום המתוקן בהתאם להסדר טיעון, והורשעו בגין מעשים אלו בעבירות כדלקמן: שוד בנסיבות מחמירות (ס' 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)) בצירוף סעיף 29 לחוק; קשירת קשר לביצוע פשע (סעיף 499(א)(1) לחוק); החזקת נשק (סעיף 144(א) רישא בצירוף סעיף 29 לחוק); נשיאה והובלה של נשק (סעיף 144(ב) רישא בצירוף סעיף 29 לחוק); סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה (סעיף 332(2) לחוק); בנוסף, הורשע עימאד בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (סעיף 333 לחוק בצירוף סעיפים 335(א)(1)(2) ו-34(א)(1) לחוק), וכן בהשמדת ראיה (סעיף 242 לחוק). מימון הורשע בנוסף בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(1)(2) לחוק).

תסקירי שירות המבחן

5. בתסקיר שהוגש לבית המשפט המחוזי צוין שעמאד הוא בן למשפחה ממעמד חברתי מבוסס, אולם כבר מגיל צעיר היה מעורב בקטטות והרבה לשתות אלכוהול. בעברו הרשעה פלילית בגינה ריצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. ביחס לעבירות מושא כתב האישום, נטל עימאד אחריות פורמלית, אולם ייחס את הסתבכותו לכך שנגרר לביצוע העבירה. כמו כן, כפר בכך שתכנן את מעשיו מבעוד מועד, צמצם את חלקו בעבירה, ותיאר את מעורבותו כשולית בלבד. לצד זאת, גילה עימאד אמפתיה כלפי נפגע העבירה ולחומרת הפגיעה בו. להערכת שירות המבחן, קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת עבירה, ומשום כך הומלץ להשית על עימאד עונש מאסר, ולחייבו בתשלום פיצויים. ביום 31.8.2017 הגיש שירות המבחן לבית משפט זה תסקיר משלים, שבו דווח כי עימאד שומר בכלא על רצף תעסוקתי ומבצע את עבודתו בצורה טובה. כמו כן, צוין שהשתלב בצורה טובה והפיק תועלת מההליכים הטיפוליים בהם נטל חלק. זאת ועוד, עימאד "מביע חרטה כנה וניכר כי הוא חש בושה על מעשיו ועל הנזק שגרם לקורבן". לצד זאת, דווח שעמאד אינו מצוי בסבב חופשות "מסיבות מודיעיניות הדורשות בדיקה מעמיקה נוספת".

6. בתסקיר שהוגש לבית המשפט המחוזי צוין שמימון נחשף כבר מגיל צעיר לשימוש בסמים ולאלימות, וכי לחובתו הרשעות קודמות רבות בעבירות סמים, רכוש, ואלימות, בגינן ריצה במהלך השנים מספר עונשי מאסר בפועל. ביחס לעבירות דנן, שירות המבחן התרשם שעמאד מתאר את האירוע "בצמצום" ומפחית מחומרת מעשיו. כמו כן, צוין שהוא מתקשה לשלוט בדחפיו התוקפניים, ושהוא פועל מתוך חוסר אמפתיה כלפי הנפגעים, ואף מתעלם מההשלכות הקשות של מעשיו על חייהם. לצד זאת, מתואר שבתקופת מעצרו החל להבין את חומרת מעשיו, ואף הביע יכולת התבוננות ביקורתית על התנהגותו השלילית. בסיכום דבריו, שירות המבחן ציין ש"קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק ומסוכנות גבוהה", ומשום כך הומלץ להשית על מימון עונש מאסר, ולחייבו בתשלום פיצויים. ביום 23.2.2017 וביום 29.8.2017 הגיש שירות המבחן לבית משפט זה שני תסקירים משלימים, שבהם דווח כי מימון השלים בכלא 12 שנות לימוד, וכי מאז קליטתו הוא שומר על רצף טיפולי תקין. גורמי הטיפול מציינים כי "מימון עושה את תפקידו בצורה טובה ביותר [...] מודה בעבירות המיוחסות לו [...] וניכר שהוא החל תהליך טיפולי משמעותי". יחד עם זאת, "ניכר שהוא מתקשה להיפתח במישור האישי [...] ומתקשה לחשוף הצדדים הבעייתיים יותר באישיותו". בנוסף צוין שלאחר חשיפתו של מימון בכלא לחולה שחפת, הוא נבדק ונקבע שלא נדבק במחלה, אך הוא זקוק לטיפול תרופתי מונע למשך 9 חודשים.

7. בראשית דבריו עמד בית המשפט המחוזי על תסקירי שירות המבחן כפי שאלה הוצגו לעיל, וכן על טענות ב"כ הצדדים לעונש. לאחר מכן בחן בית המשפט המחוזי את עניינם של השניים על-פי האמור בתיקון 113 לחוק העונשין, וקבע שיש לראות את האירוע כולו כ'אירוע אחד' לצורך גזר הדין. בית המשפט המחוזי עמד על חומרתה של העבירה ועל הערכים החברתיים שנפגעו מביצועה - "הפגיעה בשלמות הגוף והרכוש" - להם קבע שיש להוסיף את "העבירות הנלוות לליבת מעשה השוד [...] והמעשים שנעשו להסתרת מעשי העבירה לאחר שזו נעברה, והפגיעה החברתית הנגזרת מהם" (פסקה 41 לגזר הדין). זאת ועוד, בית המשפט המחוזי ציין שבקביעת מתחם העונש ההולם יש להביא בחשבון את הנזק הרב שנגרם לקורבנות, וכן ליתן משקל ל"שוויון העצום של שלל השוד" (שם, פסקה 39-40 לפסק הדין). לא זו אף זו, בית המשפט המחוזי ציין כי נסיבות המקרה דנן מייחדות אותו "כמעט מכל הפסיקה שהונחה לפנינו, ודאי זו שהביאו הסניגורים". משכך, קבע בית המשפט המחוזי כי יש לקבוע את מתחם הענישה ב"זהירות רבה, מתוך התאמה למקרה שהובא לפנינו, על הנזק העצום שנגרם לנפגעי העבירה" ושאר השיקולים שתוארו לעיל (שם, פסקה 44 לפסק הדין). על יסוד האמור, קבע בית המשפט המחוזי מתחמי ענישה כדלקמן: עבור עימאד נקבע מתחם שבין 10 ל-13 שנות מאסר בפועל, ואילו עבור מימון נקבע מתחם שבין 12 ל-15 שנות מאסר בפועל.

8. לשם קביעת העונש המתאים בתוך מתחמי הענישה, שקל בית המשפט המחוזי מחד גיסא את עברם הפלילי ואת גילם של כל אחד מהמערערים, ומאידך גיסא, נזקפה לזכותם העובדה שלקחו אחריות על מעשי העבירה. בד בבד, הדגיש בית המשפט המחוזי, כי בגזירת העונש אין מקום לזקוף לזכות השניים שיתוף פעולה עם שלטונות החקירה, "שהרי מבראשית התכחשו הנאשמים למעשי העבירה, והם עשו כן לאורך ישיבות רבות" (פסקה 49 לגזר הדין). לצד זאת, בית המשפט המחוזי קבע שיש להביא בחשבון לחומרה שיקולים של הרתעת הרבים. בית המשפט המחוזי דחה את בקשת הסניגורים לגזור את העונש תוך התחשבות בשיקולי שיקומם של המערערים. זאת, מכיוון שלא "עלה בידי מי מהנאשמים להראות 'סיכוי של ממש שישתקם' [...] ואם לא די בכך [...] נראה שחלה בענייננו הוראת ס"ק 40ד(ב), משום החומרה היתרה בה יש לראות את מעשיהם של הנאשמים" (פסקה 46 לגזר הדין).

9. על יסוד נימוקים אלו גזר בית המשפט המחוזי על עימאד 11 שנות מאסר בפועל; וכן 22 חודשי מאסר על תנאי. בנוסף חויב עימאד בתשלום פיצוי כספי בסך 90,000 ש"ח לרותם, ופיצוי בסך 70,000 ש"ח ללוי. על מימון נגזרו 13 שנות מאסר בפועל; וכן שנתיים מאסר על-תנאי. בנוסף, חויב מימון בתשלום פיצוי כספי בסך 100,000 ש"ח לרותם, ופיצוי בסך 75,000 ללוי.

מכאן הערעורים שלפנינו,

עיקרי טענות הצדדים בערעור

10. לטענתו של עימאד שגה בית המשפט המחוזי כאשר החמיר בעונש שגזר עליו, הן ביחס לעבירות ונסיבות ביצוען, הן ביחס לרף הענישה הנוהג. לטענתו, בית המשפט המחוזי לא העניק את המשקל הראוי לעובדה שכתב האישום המתוקן הפחית באופן משמעותי מחלקו בביצוע העבירות. כמו כן, טוען עימאד שבית המשפט המחוזי שגה כאשר ראה בתכנון ובהתארגנות לביצוע העבירות משום נסיבות לחומרה. זאת, בשל טענתו לפיה "לא התכוון לנקוט

באלימות כלפי המתלוננים", וכי הירי שביצע מימון אינו פרי של תכנון משותף ביניהם (ההדגשה במקור, פסקה 8 לכתב הערעור). עוד טוען עימאד, כי שגה בית המשפט כאשר לא ערך בגזר הדין הבחנה ברורה בינו לבין מימון, על יסוד השוני בעבירות שבהן הואשם כל אחד מהשניים. זאת ועוד, טוען עימאד שלא ניתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות, לרבות גילו הצעיר, ולעובדה שהודה במיוחס לו, נטל אחריות מלאה והביע חרטה כנה וצער על מעשיו. לא זו אף זו, טוען עימאד, שלא ניתן מלוא המשקל הראוי לסיכויי השיקום ולנכונותו האמיתית לשנות את אורחות חייו. לבסוף נטען, כי לא ניתן משקל מספיק להתנהגותו החיובית של עימאד בכלא, לרבות העובדה שהוא משמש 'ראש חוליה' עבור עצורים אחרים. אשר לפיצויים, בדיון שנערך ביום 6.9.2017, ציינה ב"כ של עימאד כי אינם "עומדים על נושא הפיצוי הכספי ועומדים אך ורק על חומרת העונש בכל הנוגע למאסר בפועל" (ראו פרוטוקול הדיון, עמוד 2, שורה 6-7).

11. לטענת מימון, שגה בית המשפט המחוזי בקביעת מתחם הענישה, מכיוון שזה אינו משקף את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. בנוסף, שגה כשקבע את העונש המתאים בתוך המתחם, מבלי שהעניק משקל ראוי לנסיבותיו האישיות; לפוטנציאל השיקום שלו כפי שנלמד מתסקיר שירות המבחן ומהליכי השיקום בהם השתתף; וכן לעובדה שנטל אחריות והביע חרטה עמוקה על מעשיו. יתרה מכך, לטענתו נכון היה לזקוף לזכותו את העובדה ששתף פעולה עם גורמי החקירה, על אף שהודה במיוחס לו רק בסיומה של פרשת התביעה. הודאתו בשלב זה חסכה לטעמו זמן שיפוטי ומשאבים בלתי מבוטלים. בנוגע לרכיב הפיצוי שחוייב בתשלומו, טוען מימון כי סכום הפיצוי אינו עומד ביחס ישיר למידת הנזק שנגרם, וכי בהיעדר יכולת כלכלית מצדו, סך הפיצוי שיקבלו רותם ולוי הוא "חריג".

12. בדיון שנערך ביום 6.9.2017, טענה ב"כ המדינה כי יש לדחות את הערעורים בשל חומרת המעשים הנדונים, לרבות מידת התחכום והאכזריות בתכנון ובביצוע העבירות, וכן בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת ולעבר הפלילי של המערערים. בנוסף טענה ב"כ המדינה, כי הנזק המשמעותי שנגרם לקורבנות צריך אף הוא להיות שיקול לדחיית הערעור. עוד נטען, כי בהתאם לתסקירי שירות המבחן, האחריות שהמערערים לקחו על מעשיהם לוקה בחסר, וכי קיים סיכון גבוה להישנות מעשים עברייניים דומים מצידם בעתיד. עוד נטען כי יש להותיר על כנה את קביעת בית המשפט המחוזי, על סמך נימוקיה, לפיה אין להבחין בגזירת העונש בין מי שירה (מימון) למי שלא ירה (עימאד). אשר לפיצויים, ב"כ המדינה עמדה על כך שהמערערים לא ציינו את סכום הפיצוי הראוי לטעמם, וזאת על אף שהסדר הטיעון המתוקן כלל הסכמה לתשלום פיצויים, וגם אין מדובר בסכומים גבוהים, בשים לב למידת הנזק. אשר על כן, המדינה מתנגדת לשני הערעורים ומבקשת לדחותם.

דיון והכרעה

13. נתתי דעתי על טענותיהם של ב"כ הצדדים, אלו שבכתב ואלו שבעל-פה, על רקע גזר הדין דנן, וגזרי דין אחרים בעניינים דומים, והגעתי לכלל מסקנה כי אין הצדקה להעתר לערעורים.

14. הלכה פסוקה וידועה היא, וזו נקודת המוצא, כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את דינו של מערער, ואינה נוהגת להתערב בעונש שנקבע, זולת במצבים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או כאשר העונש חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים (ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009); ע"פ 8095/16 עובדיה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (30.3.2017); ע"פ 258/17 סלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (10.8.2017); ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 96 (15.12.2015); ע"פ 607/16 פלונית נ' מדינת

ישראל, פסקה 7 (12.4.2016)). "זאת, על אחת כמה וכמה כאשר העונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית אינו חורג מהרף העליון שלגביו הסכימו הצדדים להסדר הטיעון. במקרים מסוג זה, נדרשות נסיבות מיוחדות וחריגות עוד יותר כדי להצדיק את ההתערבות בעונש שנגזר" (ע"פ 9048/10 מוחמד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.5.2012)).

15. המערערים ביצעו שוד מתוכנן לפרטיו, תחילתו בסיכון חיי אדם, בתאונה מכוונת ומבויימת, תוך כדי גרימת סכנה רבתי לנפגעים ולשאר המשתמשים בדרך; המשכו בנשיאת נשק שיש בה כשלעצמה סיכון לרבים; ואחריתו בירי האכזרי, בפגיעה הקשה בעטיו, ובגניבת תכשיטים שערכם מאות אלפי שקלים. לא סכנה פוטנציאלית היתה כאן, אלא התממשותה, עד כדי כמעט קיפוח חייו של רותם; הוא אושפז למשך כשנה כשגופו מחובר לשקית חיצונית לאגירת הפרשות המעיים ('שקית סטומה'). הכל באופן מתוכנן, מתוחכם ואכזרי, מתוך מניע של בצע כסף. הצלקות הגופניות והנפשיות ילוו את רותם ואת לוי עוד שנים רבות, ורק באורח נס נמנע אסון כבד הרבה יותר. אין ערוך לחומרתן של העבירות שביצעו המערערים, ולפגיעתן הרעה בערכים חברתיים ראשונים במעלה - גופו של האדם ורכושו, ולכן מחוייבת ענישה משמעותית ומכבידה כגמול הולם, ולמען יראו וייראו. על הנזק הגופני והנפשי, התווסף גם נזק כלכלי עצום ורב שנגרם לרותם וללוי כתוצאה מהאירוע, ובכלל זה שוויו הגבוה של השלל שנטלו המערערים, ופרנסתם של השניים שנפגעה במידה משמעותית.

16. עבירת השוד היא מן החמורות שבחוק העונשין, ולא בכדי נקבע לצדה עונש של עד 20 שנות מאסר בפועל. בית משפט זה נדרש לא אחת לחומרתה של עבירת השוד, בייחוד כאשר נעשתה תוך שימוש באלימות שהביאה לפגיעה בקורבנות (ע"פ 1521/14 אלפקיר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (16.9.2015) (להלן: פרשת אלפקיר); ע"פ 9038/08 נאשף נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (15.4.2010) (להלן: פרשת נאשף)). "עבירות מסוג זה ראויות לגנאי ולענישה מחמירה בדרך של מאסר בפועל לתקופה משמעותית" (ע"פ 5430/16 אפשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (1.8.2017) (להלן: פרשת אפשטיין)).

17. אשר לטענת המערערים בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת: העונש אכן חמור, אך הוא נגזר מחומרת העבירות ומנסיבות ביצוען החריגות ביחס לעבירות שוד ש"הורגלנו" בהן. הדוגמאות מן הפסיקה שהציגו המערערים אינן דומות למקרה שלפנינו ובית המשפט המחוזי היה ער לכך: "נסיבות אלה מייחדות מאוד את המקרה שלפנינו כמעט מכל הפסיקה שהונחה לפנינו, ודאי זו שהביאו הסניגורים. מלאכת גזירתה של מדיניות הענישה צריכה, על כן, זהירות רבה, מתוך המקרה שהובא לפנינו, על הנזק העצום שנגרם לנפגעי העבירה, ושאר שיקולים עליהם עמדת מעלה" (פסקה 44 לגזר הדין).

18. לא ראיתי אפוא הצדקה להתערב במתחמי הענישה שקבע בית המשפט המחוזי. באשר לקביעת העונש המתאים, בית המשפט איזן בגזר הדין כראוי, התחשב בנסיבות, ושקל כדבעי את השיקולים השונים שאינם קשורים לביצוע העבירה, כמצוות המחוקק בסעיפים 40ג(ב) ו-40יא לחוק. עיקר הטענות של המערערים הופנו נגד המשקל שניתן לכל שיקול ושיקול, אך "לא די בכך להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור בגזר הדין" (ע"פ 6980/15 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (18.4.2016)).

19. אינני מוצא לנכון לקבל את טענות המערערים על אודות המשקל לקולא שהם מבקשים ליתן לשיקולי השיקום. השיקום איננו חזות הכל, ומן הראוי להסיג שיקול זה לאחור, ולבכר על פניו הלימה לחומרת המעשים ולתוצאותיהם

הקשות. אין בידי לקבל גם את טענתו של עימאד, על-פיה שגה בית המשפט המחוזי כשלא ערך בגזירת העונש הבחנה בינו לבין מימון, שהרי קיים שוני הן בסעיפי האישום שבהם הורשעו השניים והן בעונשים השונים שהוטלו עליהם. זוהי ההבחנה שעשה בית המשפט המחוזי, ובצדק עשה כן.

20. אין בידי לקבל את טענותיו של מימון, לפיהן סכום הפיצוי שחויב בתשלומו אינו עומד ביחס ישיר למידת הנזק שנגרם, וכי בהיעדר יכולת כלכלית מצדו, סכום הפיצוי שיקבלו שני הקורבנות הוא חריג. גם בסוגיה זו טענותיו של מימון אינן מצדיקות את התערבותנו בהחלטת הערכאה הדיונית, משום שהיא שקולה ומידתית ומתחשבת בנסיבות, בתוצאות, במבצעי העבירות ובקרבתיהם.

21. סוף דבר, על סמך האמור, אציע לחבכי לדחות את שני הערעורים.

ש ו פ ט

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' סולברג.

ניתן היום, י"א בתשרי התשע"ח (1.10.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

עמוד 7
